

HỒI 283

Nữ Lang Ba Tư

Bồn tiếng nổ liên tiếp vang lên, ngoại bào của Hầu Hi Bạch rách tả tơi thành muôn ngàn mảnh nhỏ, hai tay y đưa lên cao, đỡ lấy đóa liên hoa kinh cuối cùng, sau đó cả người trầm xuống theo mái ngói vỡ vụn, hạ thân xuống hậu viên, để lộ ra bộ thanh y kinh trang bó sát người. Nếu không phải người trong nhà đã ra ngoài phố lớn xem hội hoa đăng thì tiếng ồn do hai người gây ra đã làm người bên trong bùng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp rồi.

An Long có nằm mộng của không thể ngờ rằng tên hậu bối tiểu tử này lại lợi dụng mái ngói vỡ và áo bào tràn đầy chân khí để phá đi tuyệt chiêu sát thủ Thiên Tâm Liên Hoàn của mình, đến lúc này mới hiểu được ý của “đĩ thực hoàn hư” chính là dồn chân khí tích tụ trong chiết phiến trở về nội thể, khiến áo bào căng đầy kinh khí, đỡ lấy tuyệt chiêu của mình một cách xảo diệu tuyệt luân. Nhưng giờ đây y có muốn hối hận thì cũng đã quá muộn, năm đóa liên hoa kinh đã khiến y gần đến cực hạn, nếu còn tiếp tục đánh trượt, y sẽ phải tìm một nơi để ẩn nấp, chờ đến khi hoàn toàn phục nguyên mới dám xuất đầu lộ diện. Trong tình hình hiện nay, thử hỏi làm sao y dám mạo hiểm như vậy?

An Long lộn nhào một vòng trên không trung, thân thể béo phì hạ xuống bãi cỏ bên dưới một cách nhẹ nhàng linh mẫn đến kinh người, song thủ thoát quyền thoát chưởng, khi trảo khi đao triển khai thủ pháp tinh diệu phi thường, tấn công Hầu Hi Bạch vẫn còn đang loạng choạng như cuồng phong tảo lạc diệp, thân pháp biến ảo vô thường cộng với kinh đao khi trọng khi khinh, quả thực là thiên biến vạn hóa, biến ảo phi thường. Chỉ riêng thủ pháp này, y đã không hổ danh là cao thủ được liệt vào Tà Đạo Bát Đại Cao Thủ rồi.

Lần này y toàn tâm toàn ý hạ sát Hầu Hi Bạch nên chiêu chiêu thức thức đều là tấn công, hoàn toàn ngược lại với chiến lược tránh né ban đầu, lập tức gây ra một áp lực mới, khiến Hầu Hi Bạch bị vây trong quyền kinh chưởng ảnh trùng trùng, phạm vi hoạt động không ngừng bị thu hẹp lại, đến khi Hầu Hi Bạch không thể di động được nữa, cũng chính là lúc y ra quyền tất sát, tiễn tên hậu bối sinh tiểu bối này về Tây Thiên Cực Lạc.

Thoạt đầu thì Hầu Hi Bạch đích thực bị y đánh cho luống cuống tay chân, mồ hôi ướt đầm lưng áo, vì đây là lần đầu tiên y gặp phải bộ quyền pháp này của An Long, trong lúc bàng hoàng Phá Liên Bát Thức hoàn toàn không sử ra được, đồng thời cũng hiểu được đây là mật kỹ gần đây An Long mới sáng tạo ra, nên cả Thạch Chi Hiên cũng không hề hay biết. Trong tình cảnh bị dồn ép tới bước đường cùng, y đành sử ra các chiêu số cứu mạng trong “Chiết Hoa Bách Thức”, chiết phiến khi mở khi xòe, thoát nhìn thì tưởng như thủ thế, nhưng thực ra chiêu nào chiêu nấy đều ẩn hàm sát cơ trùng trùng điệp điệp.

An Long sát tính nổi lên, cười ha hả nói: “Tuy hiền diệt đở được Thiên Tâm Liên Hoàn của An thúc, nhưng cũng khó tránh khỏi kinh mạch bị thọ thương, nếu An thúc chịu để cho người chút thời gian vận công điều tức, chắc có lẽ không đến nỗi phải luống cuống như bây giờ đâu!”.

Vừa nói, hai tay vừa khép lại thành đao, liền tiếp đâm ra sáu chiêu, thế công lăng lệ phi thường.

Kinh khí tràn ngập không gian, mỗi chiêu mỗi thức đều là sát chiêu đoạt mạng.

Hầu Hi Bạch tuy chưa hoàn toàn rơi vào thế hạ phong tuyệt đối, chiết phiến khi mở khi đóng, đở trên chặn dưới, luôn kịp thời ngăn cản được bàn tay mang theo kinh lực như di sơn đảo hải, mỗi lần đều công tới từ những góc độ không thể ngờ tới của An Long, nhưng sau mỗi lần chạm chiêu, y lại bị đẩy lui lại nửa bước, đến chiêu thứ sáu, thì lưng gã đã áp sát vào tường rồi.

Mỹ Nhân Phiến đột nhiên chậm lại.

An Long thấy thời cơ đã tới, song thủ liền cùng lúc đẩy ra, khí kinh cuộn cuộn như sóng thủy triều, đồng thời tung ra một cước, nhằm thẳng vào hạ âm của Hầu Hi Bạch.

Hầu Hi Bạch cười lên ha hả: “An thúc trúng kế rồi!”.

Chiết phiến mở ra, cắt xuống chiếc chân mập mạp của An Long, tả thủ dồn đầy kinh lực kích ra một quyền bài sơn đảo hải.

“Bình!”

Kinh khí chạm nhau.

Song chưởng của An Long kích trúng tả quyền của Hầu Hi Bạch chỉ thấy mềm nhũn như bông, thì biết ngay có chuyện chẳng lành, cùng lúc đó, bức tường phía sau Hầu Hi Bạch đã vỡ vụn ra thành trăm ngàn mảnh nhỏ. Y đang định nhảy lui về phía sau, thì Hầu Hi Bạch

đã thổ kinh đẩy ra, An Long hự lên một tiếng, bay ngược ra sau hơn trượng, gương mặt béo ú lúc trắng lúc đỏ, rõ ràng là đã tổn hao rất nhiều khí lực.

Hầu Hi Bạch cũng không dễ chịu hơn là mấy, không ngừng thở dốc, trong lòng thầm nhủ trừ phi tìm được Bất Tử ấn quyển, bằng không, với công lực hiện tại của y, chuyện giết được An Long chỉ là vọng tưởng mà thôi.

An Long đột nhiên bật cười khanh khách, giơ ngón tay cái lên nói: “Hiền điệt quả nhiên là thiên tài luyện võ, không uống công Thạch đại ca khổ tâm rèn luyện, đích thực đã luyện thành tuyệt kỹ Hư Thực Tương Sinh của Hoa Giác Phái, chỉ bằng đêm nay chúng ta dừng ở đây thì hơn, không biết hiền điệt đang định đi thưởng nguyệt ở chỗ nào vậy?”.

Hầu Hi Bạch thầm kêu khổ trong lòng, bởi phía Từ Tử Lăng vẫn không có động tĩnh gì, xem ra tình hình có vẻ không được ổn thỏa cho lắm.

oOo

Đúng vào sát na ngực Từ Tử Lăng chạm đất, thân thể Tào Ứng Long sắp đâm sầm vào tường đột nhiên thay đổi phương hướng, rơi xuống sàn nhà. Từ phía dưới người y, một nữ tử nhỏ nhắn linh hoạt như yến tử xuyên vân lao vút ra nhanh như một tia chớp, lộn một vòng trên không, lướt qua đầu gã. Tất cả động tác đều liên mạch dứt khoát như lưu thủy hành vân, đẹp mắt phi thường.

Cuối cùng Từ Tử Lăng cũng đã liếc nhìn được tướng mạo đối phương.

Đập vào mắt gã đầu tiên là mái tóc màu nâu óng ả, khiến vừa nhìn gã đã biết nữ nhân này không phải người Trung thổ, bộ dạng hành y bó sát người để lộ ra mọi đường cong tuyệt mỹ trên thân thể nàng, tràn đầy sức sống và sinh khí, làm cho người ta có cảm giác bên trong tấm thân tuyệt mỹ này nhất định là một dòng máu ngổ ngược hoang dại, tuyệt đối không dễ gì khuất phục trước bất cứ nam nhân nào.

Gương mặt nữ nhân này lại càng xinh đẹp tuyệt luân, đôi mắt xinh đẹp khảm bên dưới hai hàng lông mày cong cong mềm mại tựa như hai hồ nước lớn chứa đầy rượu liệt tửu, ẩn chứa một sức quyến rũ đến mê hồn. Bên dưới chiếc mũi nhỏ xinh là cặp môi anh đào mềm mại rất có tích cách, pha chút tinh nghịch đáng yêu.

Nhìn ngang nhìn dọc nàng cũng không giống hạng ác nhân tâm lang thủ lạt, động một chút là xuất thủ đoạt mạng người khác, có điều một chỉ nàng ta điểm lên bối tâm gã lúc này đích thực là không hề lưu tình.

Cuối cùng nàng cũng phạm sai lầm.

Từ trước khi chạm đất, Từ Tử Lăng đã vận dụng chân khí kỳ lạ của Trường Sinh Quyết và Hòa Thị Bích để khu trục kinh khí mà nàng đẩy vào nội thể gã, từ đó khôi phục lại công lực, rơi xuống chỉ là kẻ dụ địch mà thôi.

Từ Tử Lăng thầm kêu may mắn, đúng lúc ngọc chuông của mỹ nữ dị quốc này cách bối tâm chừng ba thốn, gã đột nhiên cong lưng lại như ly miếu vươn mình, tứ chi và đầu cùng rụt vào bên trong, dùng sống lưng chủ động đón mấy ngón tay nhỏ nhắn mang đầy kinh khí của đối phương, không những tránh được nguy hiểm cho yếu huyệt Bối Tâm, mà Loa Hoàn Kinh Khí cũng theo đó bắn vào tay địch thủ, sử ra một chiêu phản kích vô cùng lợi hại.

Mỹ nữ giật bắn người như chạm phải điện, nhưng không bắn ngược lên trần nhà như Từ Tử Lăng tưởng tượng, mà chỉ lộn nhào một vòng trên không, rồi mượn đà phóng ra phía cửa, miệng huýt lên một tiếng lạnh lót đủ để khiến bất cứ nam nhân nào cũng phải động lòng.

Tuy năng lực ứng biến của nàng vượt quá dự liệu của Từ Tử Lăng, song phản ứng của gã cũng nhanh nhẹn không kém, hai tay lập tức chống xuống đất, thân hình đang cong lại đã duỗi thẳng trong nháy mắt, rồi bật lên cao, lấy hai tay làm trụ xoay tròn trên không, eo gấu khẽ vặn, hai chân lăng không quét ra một cước, vừa hay đá trúng cặp mông đầy đặn của nữ lang trước khi nàng thoát khỏi phạm vi công kích.

Loa Hoàn Kinh từ chậm chuyển nhanh, ào ào tuôn vào nội thể nàng như đàn ong vỡ tổ, bộ vị tấn công tuy có chút bất nhã, song trong thời khắc ác đấu sinh tử tồn vong này, thử hỏi có ai còn thời gian mà tính toán nhiều như vậy chứ.

Tiếng huýt của nữ lang chưa dứt thì đã hự lên một tiếng thảm thiết, tuy nàng dẻo dai hơn người, song cũng khó mà ngăn cản được hai ba đợt phản công như bài sơn đảo hải của Từ Tử Lăng, sai một ly đi một dặm, vì chân bị đổi hướng, nên cả người cũng bắn vào một góc.

Lần này đến lượt Từ Tử Lăng bật người dậy như một mũi tên, đuổi theo như hình với bóng. Võ công của mỹ nữ này vô cùng quái dị, nội công lại đi theo đường nhánh, không ai dám chắc chắn nàng ta không thể phục nguyên trong nháy mắt như Từ Tử Lăng, giờ này ai bại trong tay ai, vẫn còn là một ẩn số.

“Bình!”.

Mỹ nữ đập mạnh lưng vào tường, làm vỡ nát ba bốn chiếc trường sinh linh vị.

Từ Tử Lăng đột nhiên sững người lại, kinh hãi quát lên: “Ngươi làm gì vậy?”.

Hai tay mỹ nữ nắm chặt một ngọn trủy thủ sắc nhọn sáng bóng, mũi nhọn quay ngược lại chỉ vào cổ mình, trừng mắt lên nhìn Từ Tử Lăng, gò ngực cao phập phồng nhấp nhô, thần nhiên nói bằng Hán Ngữ, khẩu âm đậm chất dị quốc: “Ngươi tiến thêm một bước, nô gia sẽ lập tức tự tận, bằng hữu của ngươi sẽ vĩnh viễn không thể phục nguyên”.

Từ Tử Lăng không khỏi rợn tóc gáy, chỉ nhìn nữ lang này dù bị đánh văng vào tường vẫn kịp rút trủy thủ ra đã biết nàng ta tuyệt đối không phải một đối thủ dễ đối phó.

Chiều tự tận uy hiếp này đối với đại đa số người thì đều không đáng một trinh, nhưng để đối phó với gã thì lại vô cùng hiệu quả.

Từ Tử Lăng chỉ biết cười khổ đáp lại, khuy một chân xuống, lắc đầu nói: “Ta và cô nương trước không có cừu, sau không có oán, hà tất phải khổ như vậy, chi bằng chúng ta làm một giao dịch, để ta cứu bằng hữu đi, cô nương đợi cho chúng ta đi khỏi thì có thể khôi phục tự do”.

Gã biết rõ nàng sẽ hồi phục lại rất nhanh, nhưng cũng không biết phải ứng phó thế nào.

Hai hàng lông mi dài của mỹ nữ khẽ chớp chớp nhìn gã chăm chú, đột nhiên nở một nụ cười đắc ý, thần thái khả ái mê hồn: “Thì ra ngươi là người tốt. Cũng may là ngươi không ép người ta tự tận, không phụ thân và nghĩa phụ nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu. Võ công ngươi tuy cũng khá, nhưng gặp phải họ chắc chắn sẽ chết chứ chẳng nghi”.

Từ Tử Lăng vừa tức vừa buồn cười, cảm thấy lầy làm đầu đầu trước mỹ nữ tuyệt sắc này: “Cô nương có ý kiến gì với đề nghị của tại hạ không?”.

Mỹ nữ hơi chau mày lại, chậm rãi cho trủy thủ vào bao da đeo bên đùi, ngồi xếp bằng xuống rồi hiếu kỳ hỏi: “Người ta không đẹp à? Tại sao ngươi cứ muốn đuổi người ta đi cho ma vậy? Ngươi tên là gì? Người Hán hiếm có người nào lại cao lớn anh tuấn như ngươi đây lắm”.

Từ Tử Lăng biết nàng đã phục nguyên, trong lòng thầm than không hay, lại càng sợ có người khác đến vậy thì gã chẳng khác nào cá nằm trong rọ, muốn xuất thủ lại không dám chắc có thể chế phục được nàng, hơn nữa nữ tử này lại khiến gã liên tưởng tới mỹ nữ Đột

Quyết Thuần Vu Vi, Từ Tử Lăng không khỏi mềm lòng đáp: “Ta là Từ Tử Lăng, cô nương và An Long có quan hệ thế nào?”.

Mỹ nữ đảo mắt một vòng, thần thái lại càng hứng thú: “Thì ra người chính là một trong những người Trung nguyên mà ta muốn gặp nhất, hảo bằng hữu Khấu Trọng của người thì sao? Hắn đang ở đâu?”.

Thần thái của nàng lại khiến những hồi ức khi mới gặp Đồng Thục Ni trôi dạt trong lòng gã, có điều nữ tử này dù sao cũng rất khác với Đồng Thục Ni và Thuần Vu Vi, nhưng nhất thời gã cũng không thể nói ra là khác ở điểm nào. Cơ hồ như trong khoảnh khắc mà nhãn châu nàng chuyển động, gã đã thoáng nhìn thấy tâm cơ phía sau vẻ ngoài rực rỡ mỹ lệ của nàng. Chỉ với vài câu nói, nàng chẳng những đã né tránh được câu hỏi của gã, còn thăm dò cả hành tung của Khấu Trọng nữa.

Từ Tử Lăng vốn xuất thân tiểu lưu manh nơi đầu đường xó chợ, từ nhỏ đã tiếp xúc với đủ hạng bang môn tả đạo ngoài bảy mươi hai ngành nghề chính, đánh bạn với lũ trộm cắp lừa đảo. Đạo gần đây gã lại gặp vô số những kẻ cáo già gian xảo, lúc này gã đã lưu tâm đến đối phương, tự nhiên không thể dễ dàng để lộ bài, bèn ung dung thốt: “Đương nhiên là hắn đang ở bên ngoài tiếp ứng ta rồi, cô nương vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đó!”.

“Cách cách!”.

Nấp hằm bị lật lên, sau đó là thanh âm của Cao Tướng truyền xuống: “Nhu công chúa, có tiện xuống đó không? Mi công chúa đến rồi!”.

Mỹ nữ ngược mắt nhìn thẳng vào cặp nhãn thần sắc bén đột nhiên sáng rực lên như điện của Từ Tử Lăng: “Kêu Mi tử ở đó đợi ta, ta sẽ lên ngay!”.

“Phăng!”.

Nấp rương liền đóng lại.

Từ Tử Lăng giờ đã có bảy tám phần khẳng định mỹ nữ được gọi là Nhu công chúa này là một người có thể bất chấp thủ đoạn chỉ để đạt được mục đích của mình, vấn đề nằm ở bốn chữ “ta sẽ lên ngay”.

Giả như nàng ta có lòng hòa giải với gã, tự nhiên sẽ phải giải thích mấy câu để kéo dài thời gian, sau đó cứu tỉnh Tào Ứng Long. Giờ nàng lại muốn thừa cơ rời khỏi thạch thất từ lối ra duy nhất, không cần nói cũng biết được bụng dạ khó lường, lúc ấy thì gã có hối thì cũng

đã bị khốn thân nơi tuyệt địa, trừ phi là có người đến cứu, bằng không đừng hòng còn mạng mà ra khỏi nơi này.

Trong lòng nghĩ thế nào, bên ngoài lập tức biểu hiện ra thế ấy.

Song mục gã sáng rực lên, xạ ra những đạo thần quang khiếp người, trầm giọng nói: “Không biết ý cô nương thế nào? Nhưng Từ mỗ đây đã có chủ ý, nếu tại hạ không thể mang theo Tào Ứng Long đã tỉnh táo rời khỏi đây, vậy thì cô nương cũng tuyệt đối không thể ra khỏi nơi này một cách an nhiên tự tại như vậy được đâu”.

Nhu công chúa lộ ra vẻ kinh ngạc, tỏ vẻ không hiểu hỏi: “Người làm gì vậy? Tại sao đột nhiên trở nên hung hăng ngang ngược thế, không phải đang nói chuyện rất vui vẻ hay sao?”.

Từ Tử Lăng không hề rung động trước vẻ nũng nịu của nàng ta, chỉ lạnh lùng nói: “Xin cô nương nói ra cách cứu tỉnh Tào Ứng Long”.

Sát cơ thoáng hiện lên trong mắt Nhu công chúa, có điều ngữ khí lại bình tĩnh đến không ngờ: “Người chắc chắn có thể giữ người ta lại ư? Chỉ cần ta phát ra tiếng động, người ở bên ngoài sẽ lập tức xuống đây, lúc ấy Tào Ứng Long sẽ trở thành gánh nặng của người. Từ Tử Lăng ơi là Từ Tử Lăng, người đã để mất cơ hội lúc này rồi, bây giờ chỉ có thể nghe ta an bài mà thôi. Ôi, làm sao mới có thể khiến Từ huynh tin người ta không có địch ý bây giờ? Nếu còn lãng phí thời gian vào vấn đề này nữa, e rằng người ở trên kia sẽ nghi ngờ đó”.

Lời của nàng ta trong cứng có mềm, chân giả nan phân, quả thực không dễ đối phó.

Từ Tử Lăng ung dung mỉm cười, hai mắt như đang thẩm thị làn da trắng muốt rất khác biệt với nữ tử Trung nguyên của Nhu công chúa, chậm rãi nói: “Ta không sợ cô nương gọi người xuống đây, người của ta đã đủ năng lực cản trở An Long, tự nhiên cũng có thể công xuống dưới này, cô nương đừng quên cổ nhân có câu, chó cùng dứt đuôi, Từ mỗ đây có thể toàn lực xuất thủ hòng khiến cô nương không thể rời khỏi nơi này. Người lãng phí thời gian chỉ là cô nương mà thôi”.

Nhu công chúa trừng mắt lên nhìn gã, rồi vụt đứng dậy.

Từ Tử Lăng sớm biết nàng ta sẽ đứng dậy, cũng lập tức uốn người bước lên, hiên ngang nhìn thẳng vào đối phương. Khoảng cách giữa hai bên chưa đầy ba thước, còn sau lưng Nhu công chúa lại là thạch bích, một khi động thủ, tự nhiên là Từ Tử Lăng chiếm trọn địa lợi, có thể ép đối phương vào đường liều mạng ngạnh tiếp.

Nhu công chúa dẫn chân tỏ vẻ trách móc: “Ta muốn đi cứu tỉnh Tào Ứng Long thôi mà! Rốt cuộc ngươi có chịu nhường đường hay không? Những điều cần hỏi ta đã hỏi cả rồi, bây giờ ngươi có đem hấn cho không ta cũng chẳng thèm. Tây Đột Quyết chúng ta lại càng không có ý trở thành tử địch đối đầu của ngươi và Khấu Trọng, An Long là An Long, chúng ta là chúng ta, ngươi có hiểu không?”.

Từ Tử Lăng giật mình chấn động, cuối cùng cũng hiểu ra Nhu công chúa này là thần thánh phương nào. Ngày trước gã đã từng nghe Bạt Phong Hàn kể chuyện Đột Quyết, đây là một dân tộc du mục, đạo lý của họ chỉ có một, đó là kẻ mạnh làm vua, hơn nữa vì tính phân tán, lưu động và không ổn định của cuộc sống du mục trên thảo nguyên, nên chuyện tranh quyền đoạt lợi diễn ra liên tiếp, không hề gián đoạn, đến đời Tùy thì đã phân thành hai nước lớn, Đông Đột Quyết và Tây Đột Quyết.

Đại hãn của Đông Đột Quyết hiện giờ là Hiệt Lợi, quân sư được sủng tín nhất là Triệu Đức Ngôn người Hán, Long Quyển Phong Đột Lợi là đệ nhị của y. Một trong thiên hạ tam đại cao thủ, Võ Tôn Tất Huyền cũng là người của Đông Đột Quyết.

Triều Tùy suy vi, nghĩa quân nổi lên khắp nơi, trong đó có Lương Sư Đô, Lưu Vũ Châu chủ trương “Bắc liên Đột Quyết”, Đột Quyết này chính là chỉ Đông Đột Quyết.

So sánh với nhau, ở Trung nguyên, Tây Đột Quyết tương đối yếu thế so với Đông Đột Quyết, đây có lẽ là do nguyên nhân về địa lý. Giờ đây, ma chướng của bọn ngoại tộc này cuối cùng cũng đã vươn tới Trung nguyên.

Đại hãn của Tây Đột Quyết là Thống Diệp Hộ, được sự tương trợ của Vân Soái người Ba Tư, thanh thế không thua kém Đông Đột Quyết là mấy. Nữ nhi của Vân Soái tên là Liên Nhu, được Thống Diệp Hộ nhận làm nghĩa nữ, sủng ái vô cùng, có lẽ nữ lang tuyệt sắc này chính là nàng ta.

Từ Tử Lăng nghĩ đến nàng là một mỹ nữ đến từ một quốc độ xa xôi, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác kỳ dị, chẳng trách võ công của nàng vừa quái dị vừa cao thâm mạt trắc đến vậy.

Nhu công chúa thấy gã cứ trợn mắt lên nhìn mình, chính bản thân cũng không hiểu tại sao lại thấy nóng bừng cả mặt, vội vàng ưỡn ngực lên để che giấu cảm giác đó: “Rốt cuộc ngươi có chịu nhường đường không vậy?”.

Từ Tử Lăng tâm niệm chuyển động, tự đánh giá nếu nàng ta không đích thân xuất thủ, gã đích thực không nắm chắc có thể cứu tỉnh Tào Ứng Long hay không, lần này dù muốn dù

không cũng phải đánh bạc một phen. Nghĩ đoạn, gã liền nghiêng răng nhảy vọt về phía sau đến thạch cấp đi lên trên, đưa tay tỏ ý mời nàng xuất thủ cứu người.

Liên Nhu nở một nụ cười đắc thắng, trong chớp mắt đã dịch người đến chỗ Tào Ứng Long đang nằm cuộn một góc, gót chân liền tiếp tung lên đá vào các yếu huyệt chí mạng của y như Bách Hội, Phong Phủ, Quan Hội, Thần Đình, làm Từ Tử Lăng đứng bên mà giật mình thon thót, không hiểu tại sao mình lại quan tâm đến tên đầu sỏ tặc khẩu tội ác đầy mình này như vậy.

Tào Ứng Long rên lên mấy tiếng, khôi phục lại ý thức.

Liên Nhu thở gấp, lườm gã một cái, thần tình như muốn nói với Từ Tử Lăng rằng nàng bị gã nghi oan, giờ rất phần nộ và bất bình, sau đó lùi lại một bên, nói: "Cứu tỉnh rồi đấy! Sao còn không mang người đi!".

Từ Tử Lăng cũng có chút ngại ngùng, vội hít mạnh một hơi chân khí, chuẩn bị cứu người. Đúng lúc này, chợt gã nghe thấy tiếng động vô cùng nhỏ ở bên ngoài, đó là tiếng thanh âm của chân khí lưu động trong kinh mạch, nếu không phải gã đã vận khí toàn thân, thêm vào lại ở trong không gian để gây tiếng vọng, thì đừng hòng nghe thấy được.

Trong sát na ngắn ngủi đó, Từ Tử Lăng đã hiểu ra mọi chuyện, đoán định ba người bên ngoài đã biết bên trong địa thất này có chuyện, thăm mắng mình quá sơ thất. Vừa rồi gã có thể nghe thấy tiếng thở của Tào Ứng Long từ bên ngoài, rõ ràng là trong này có lỗ thông khí thẳng lên hậu đường của Thanh Dương Tử, bởi vậy tiếng giao đấu và tiếng nói chuyện của gã với Liên Nhu sớm đã kinh động đến người khác từ lâu rồi.

Nhìn dáng vẻ ngây thơ thuần khiết của Liên Nhu, Từ Tử Lăng không khỏi lạnh sống lưng.

Tào Ứng Long lại khẽ rên lên một tiếng.

Từ Tử Lăng giả bộ như không có chuyện gì, nói: "Ta là Từ Tử Lăng, Tào huynh nghe thấy ta nói gì không?".

Tào Ứng Long vất vả gật đầu, ngồi dậy, hoang mang đảo mắt một vòng, lướt qua mỹ nữ Ba Tư Liên Nhu, lúc nhìn thấy Từ Tử Lăng, nhần thần mới bắt đầu tụ lại, lộ vẻ kinh ngạc và mừng rỡ.

Liên Nhu đột nhiên quay mặt vào vách đá, tựa như muốn tỏ rõ sự thanh bạch và ý tuyệt đối không can thiệp vào chuyện cứu người của Từ Tử Lăng.

Nếu không phải Từ Tử Lăng phát hiện có dị biến, có khi gã sẽ tin nàng mà trúng kế cũng không chừng, bây giờ thì gã chỉ càng thêm đề phòng trước hành động che đậy này của nàng.

Nữ lang tuyệt sắc này còn thủ đoạn gì nữa?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>